

יליאז קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورنشاك

הבלונדינית, השוטר ובעל הריקשה

מאת: יאנוש קורצ'אק, מן הגטו, רשימות יומן, עמ' 121-122

תרגום: אורי אורלב

ככל שהעלונים אנשי ריב ומדון, צעקנים ומרשעים, כן בעלי הריקשות נוחים ושקטים. כסוסים, כשורים.

בקרו סולנה ולאשנו רואה אני קבוצה, שמשתתפיה הם בעל-ריקשה זועם, בלונדינית של פלטינה שתלתלה עד-בלי-די, ושוטר, תימה כביכול, מאכזב. במרחק צעדים אחדים צופה במעמד באירצון אשה מהדורת. מצפה היא לראות כיצד יסתגם העגנו.

אמר השוטר בסלידה:

– תותרנא הגברת לביריון.

שאל בעל הריקשה שאלה רטורית:

– כשגברת זו לא רוצה לשלם לי, אז אני בריון?

היא:

– אשלים לך שני זהבים, אבל אתה תביא אותי עד השער ההוא.

– השתונו על שלושה זהבים. ועד קרון ציאפלה.

הופך פניו, מסתלק, מציב את הריקשה בתור.

שואל אני את הגברת המהדורת, המדאגת:

– האם את יודעת, גברתי, מה התרחש כאן?

– יודעת אני. נסעתי עמה.

– והצדק עם מי?

– עמו. אבל מדוע הוא מעדיף להפסיד שני זהבים על נסיעה של עוד מאה צעדים?

– התעקש.

– אכן, רואה אני.

נגשתי את בעל הריקשה.

– מה היה כאן?

– שום דבר. הפסדתי שני זהבים. אז מה? עני יותר לא אהיה, ובריון כבר אני בין כך.

בשלושה מקומות בקרתי, ונאלצתי לספר על המקרה בשלושה צוטי מאזינים. לא זכלתי אחרת. חזב היתי.

